

## ת"פ 39936/11/13 - מדינת ישראל נגד סיאח ابو אמדע'ם - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

24 דצמבר 2017

ת"פ 39936-11-13 מדינת ישראל נ' ابو אמדע'ם

ת"פ 56062-06-13 מדינת ישראל נ' ابو אמדע'ם

בפני כב' השופט יואב עטר

מדינת ישראל  
עו"י ב"כ עו"ד אסיף גיל

נגד  
הנאשם

סיאח ابو אמדע'ם - בעצמו  
עו"י ב"כ עו"ד שחודה אבן-ברן

### גזר דין

- הנאשם הורשע לאחר שמיית הראיות בעבירות נשוא שני כתבי האישום שהוגשו במסגרת התקיקים המאוחדים שבכותרת ב19 עבירות של **הסתג גבול** (19 עבירות לפי סעיף 447 (א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977); עבירה של  **הפרת הוראה חוקית** לפי סעיף 287 (א) לחוק הנ"ל) ו- 19 עבירות של  **כניסה למקצועי ציבור שלא כדין** (19 עבירות לפי סעיף 5 ג' (א) **לחוק מקצועי ציבור** (פינוי קרקע) התשמ"א - 1981).
- בהכרעת הדין עמדתי בהרחבנה על נסיבות ביצוע העבירות.
- בקצה המזלג, עניין של העבירות במקצוען שמקום פורט בהרחבנה בהכרעת הדין, המוגדרים כמקצוען הרשמיים בבעלויות רשות הפיתוח, אשר הוחזקו על ידי רשות מקצועי ציבור ישראל (از הנהלה מקצועי לישראל), אשר הנאשם, כמפורט בהרחבנה בהכרעת הדין, טוען לזכויות בהם. טענת הנאשם לזכויות מקצועי ציבור מתרבתת ביום הליכים משפטיים, ובಹכרעת הדין עמדתי על כך שככל עוד לא הוכרעה, לא השתנה מצב הזכויות המוכרות במקצוען.
- בהכרעת הדין עמדתי בהרחבנה על כך שנכון להיום כמו גם במועד ביצוע העבירות הנאשם לא אחז בזכויות מוכרות במקצוען.
- בשנת 1998, הנאשם ואחרים מבני משפחתו המורחבת, הקימו מבנים ללא היתר מקצועי, נטו עצים, והחלו לגדל גידולים חקלאיים.
- במהלך השנים התקיימו הליכים משפטיים רבים כנגד הנאשם ובני משפחתו, במסגרתם ניתנו החלטות עמוד 1

שיפוטיות אשר הורו על סילוק הנאשם והאחרים מהמרקען, וזאת גם לאחר שעמדו על טענות הנאשם לזכויות במרקען, וטור שהdagiso כי נכון לאוთה עת, וחurf טענותיו, הנאשם לא אחז בזכות מוכרת במרקען.

7. כמפורט בהרבה בהכרעת הדין ובכתבו האישום, במספר רב של הזדמנויות, לרבות עובר למועד ביצוע העבירות דן, פינו פקחי הסירית הירוקה, ביחד עם כוחות המשטרה מספר משתנה (בין האישומים השונים) של מבנים ארעים מהמרקען, תוך שבכל פעם הותירו את המרקען ללא כל מבנה העומד על תלו, והנאשם, בסמוך לאחר כל אחד מהארעים הנ"ל, הסיג מחדש גבול המרקען, הקים ביחד עם אחרים מבנים ו/או השתמש במבנים אחרים הקימו, ולהלכה למעשה, התגorder בהםים שנבנו מחדש, שוב ושוב, לאחר כל פינוי.

8. בנוסף, נקבע בהכרעת הדין, כי לאחר שניתנה על ידי בית המשפט המחויז בבא-שבע, הוראה חוקית שאסורה על הנאשם ואחרים, להמשיך ולהחזיק במרקען, הנאשם הוסיף להtagorder במרקען, בכוונה להחזיק בהם, גם לאחר מתן אותה הוראה חוקית, וטור הפרטה.

9. בהכרעת הדין נקבע כי הנאשם הסיג את גבול המרקען במספר הפעמים שייחסו לו, ובנוספ, בכל אחת מהפעמים ביצע עבירה של כניסה למקרקעי ציבור שלא כדין.

10. כמפורט בהכרעת הדין, הנאשם שב וביצע את העבירות, שוב ושוב, על מנת לקבוע עובדות בשטח, נוכח טענותיו לזכויות במרקען גם שהנאשם עצמו העיד כי הוא בעלן של נכס מגוריים בעיר רהט, ועל כן, לא ניתן לקבל טענה כי ביצע העבירות בשל היעדר כל פתרון מגורים חוקי חלפי.

### **טענות הצדדים**

11. ב"כ המאשימה עמד על חומרת העבירות, נוכח ריבוי ובעיקר נוכח נסיבות ביצוען.

12. ב"כ המאשימה עמד בהרבה על כך שהנאשם שב וutzer את אותן עבירות שוב ושוב תוך התעלמות משורה ארוכה של החלטות שיפוטיות שניתנו, כמו גם תוך התעלמות מפעולות האכיפה שנתקטו רשות המדינה, שעה שהגינו מידיו חדש בחודשו למרקען והרסו את המבנים המצויים בהם, וטור שהנאשם חזר להtagorder במבנים שנבנו בתוכף לאחר ההריסות, שוב ושוב.

13. ב"כ המאשימה הדגיש בטיעונו לעונש כי גם שכתב האישום תחום לעבירות שנעברו במשך זמן של שנתיים, הרי שבמהלך שמיעת הראות במשפט ודברי הנאשם עצמו בעדותו, כמו גם ראיות ההגנה שהוגשו, וטענותיה, גם לאחר מועד זה, ולמעשה עד למועד שמיעת הטיעונים לעונש, המשיכו רשות האכיפה מידיו חדש לבצע פעולות אכיפה הכוללות פינוי המבנים המצויים במרקען, ונאלצו לשוב ולבצע את אותן פעולות שוב ושוב מידיו חדש בחודשו לאור החזרתיות על ביצוע העבירות ולאור העובדה

של אחר כל פינוי, הוקמו מחדש מבנים ארעים במרקען.

.14. ב"כ המאשימה עמד על הפגיעה בערכם המוגנים שלטענת המאשינה היא משמעותית ביותר, לא רק נוכח היקף האירועים ומספרם אלא בעיקר בשל העובדה שאין מדובר בהסתת גבול "רגילה" של כניסה אדם לנכס כלשהו לשם ביצוע עבירה, אלא בעבירות שבוצעו מתוך התرسה ומתחם היבט אידיאולוגי.

.15. ב"כ המאשימה הפנה לכך שהנאשם עצמו הצהיר במהלך המשפט כי כל עוד לא ינתן פסק דין במסגרת תביעת הבעלות הتلולה ועומדת בבית המשפט המחויז בבאר-שבע, ימשיך להיכנס למרקען, לגור בהם ולנהוג בהם מנהג בעליים, וזאת חרף הוראות שיפוטיות וצווים שהוצאו כנגדו.

.16. ב"כ המאשימה ציין כי זו הפעם הראשונה שבה מועמד לדין במדינת ישראל נאשם בעבירות אלו, בהקשר לכך, ועל כן קשה למצוא פסיקה דומה או נוהגת.

.17. ב"כ המאשימה ציין כי בעבירות "רגילות" של הסגת גבול, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ועד ל 6 חודשים מאסר בפועל לכל עבירה, לצד עונשה נלוית, ואולם עמד על האבחנות בין עבירות אלו שלרוב מבוצעות על מנת לבצע עבירות רכוש בתחום נכס, או בעבירות "פליליות רגילות", ולא בסיבות דומות.

.18. ב"כ המאשימה הדגישה כי נוכח ריבוי העבירות, לשיטתו, אין להחיל את מבחן הקשר ההדויק, ויש לקבוע מתחם עונש נפרד לכל אירוע ואירוע מבין האישומים המפורטים בכתביו האישום.

.19. ב"כ המאשימה בקש כי ביחס לכל אחד מ 19 האירועים שבהם הורשע הנאשם יקבע מתחם עונש הנע בין מאסר על תנאי לבין 6 חודשים מאסר בפועל, למעט האירוע נשוא התקיק שכונה על ידי באי כוח הצדדים "התיק הקטן" (ת"פ 39936-11-13) שם, נוכח העובדה שנלוותה גם עבירה של הפרת הוראה חוקית, ביקש לקבוע מתחם עונש הנע בין חדש מאסר בפועל לבין 6 חודשים מאסר בפועל.

.20. ב"כ המאשימה עמד על הנזק שנגרם לרשותו בשל ביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם ולענין זה הפנה לראיונות שהובאו במהלך ההליך, כמו גם לפסק הדין האזרחי שהוגש, שענינו בתביעת נזקין שהגישה המדינה כנגד הנאשם ואחרים, בגין עלויות פיננסים מהמרקען שבוצעו בשנת 2010 (עובר לאירועים נשוא כתבי האישום).

.21. ב"כ המאשימה עמד על כך שנוכח הוראות סעיף 18 לחוק המקרקעין, המדינה נאלצת מידיו 30 ימים לבצע פינוי, ועמד על המשאים הרבים הנדרשים לשם ביצוע פינויים אלו כנלמד מפסק הדין האזרחי שהוגש.

.22. ביחס לחלוקת הנאשם ביצוע העבירות ומידת השפעתו, טען ב"כ המאשימה כי חלקו ממשי ומשמעותי, שכן, לדבריו, במהלך המשפט, עליה כי הנאשם הוא "ראש השבט", מנהיג המאבק במרקען, ולשיטת המאשימה, האחראי הבלעדי, ביצוע העבירות.

.23. ב"כ המאשימה הדגיש כי הנאשם לא נטל אחריות על ביצוע העבירות, לא חסר בזמן שיפוט, ואין זכאי לאוותן ההקלות המפליגות להן זוכים נאים שבחרו להודות.

.24. ב"כ המאשימה ציון, מנגד, את גילו של הנאשם, העדר העבר הפלילי וההתיעצבות לכל הדיונים. ב"כ המאשימה הדגיש כי לא רק שה הנאשם לא עשה כל מאמץ לתקן את תוכאות העבירות אלא אף הצהיר בצורה ברורה כי יחוור להתגורר במרקען ועשה ועשה זאת עד עצם היום זהה תוך עשיית דין עצמית ותוך שהוכיח מספר רב של פעמים כי אינו סר למורותו של החוק.

.25. ב"כ המאשימה ביקש כי נוכח התנהלות הנאשם יכול בית המשפט בגדר שיקולי הענישה בתוך המתחמים גם את שיקולי ההרתעה.

.26. בסופו של יום ביקש ב"כ המאשימה כי הענישה בתוך כל אחד מהמתחמים תצטבר באופן בו בסופו של יום יוישת מאסר בפועל שלא יפחת מ 18 חודשים מאסר בפועל, וזאת לצד מאסרים על תנאי, וכנס או פיצוי, בסכום כולל שלא יפחת מ 90,000 ₪ תוך שהדגיש שסכום זה מגלם לפחות מ 5,000 ₪ לכל אירוע.

.27. ב"כ הנאשם בטיעונו לעונש טען ביחס לריבוי האישומים כי אלו נחקרו במאוחذ זמן רב לאחר ביצוע העבירות נשוא חלקם. ב"כ הנאשם טען כי לו המאשימה הייתה סוברת שהעבירות כה חמורות, היה עליה להגיש כתוב אישום כבר בשנת 2011 ולא להמתין עד לשנת 2013. ב"כ הנאשם עמד על כך שעבירות הסגת הגבול והכניסה למרקען ציבור, נוגעות אותה מסכת עובדתית וביקש שבית המשפט לא יתנו משקל לריבוי האישומים.

.28. ב"כ הנאשם עמד על כך שלשיתתו הנאשם מחזיק באופן רציף במרקען ומעולם לא פונה ולמעשה עד היום שווה במרקען.

.29. ב"כ הנאשם טען שה הנאשם מכבד את החלטות בית המשפט והמאשימה היא שמנסה לקבוע עובדות בשטח בטרם הוכרעו ההליכים בנוגע לתביעת הבעלה.

.30. ב"כ הנאשם טען שאין זה ראוי להשיט כל מאסר בפועל נוכח העדר העבר הפלילי ונוכח העובדה שלא בוצעה אכיפה מדורגת, כמו גם גילו המתוקדם.

.31. ביחס לעובדה שה הנאשם ניהל את ההליך עד תומו, הדגיש ב"כ הנאשם כי הנאשם ניצל את זכותו ואין בכך בכך להחמרה עמו.

.32. ב"כ הנאשם ביקש כי בית המשפט יסתפק בלהזיהר את הנאשם.

.33. ב"כ הנאשם הדגיש כי הנאשם התגורר במרקען דרך קבוע ועל כן לשיטתו, אם מקבלים את עמדת המאשימה, אז היה מקום להגיש 360 אישומים בשנה.

.34. ב"כ הנאשם הדגיש את גילו של הנאשם, מעמדו, בראותו הלקוויה וביקש להימנע עמוד 4

ממאסרו מאחורי סORG וברית.

.35 הנאשם בדברו לעונש טען ארוכות. מדברי הנאשם עצמו עולה כי הנאשם עדין ממשיך לבצע את העבירות עד עתה ועודין מעלה טענות כנגד התנהלות המאשימה. הנאשם הדגיש כי הוא עצמו סייע למשטרה בהשכתה שלום ובוראות בסכטוקים שונים. בנוסף הנאשם טען ביחס למצבו הבריאותי, סיפר כי בתו נפטרה מסרטן והאשים את הרשות בכך וטען כי הוא מתקם כיום מקצתת זקנה.

### דין והכרעה

.36 בטרםADRASH לערכים המוגנים, מידת הפגיעה בהם והנסיבות הקשורות ביצוע העבירה, דומה כי ראוי תחילת להכריע בשאלת האם יש לקבוע מתחם אחד או שמא יש לאמץ עתירת המאשימה לקביעה מתחם נפרד ביחס לכל אחד מן האישומים.

.37 צודקת המאשימה כי המעשים והעבירות בוצעו במרוחץ זמן שונים, יכול ואף צודקת בטענה כי ישנן אבחנות נוספות בנוגע לנטיות בין האירועים השונים, ואולם, בסופו של יומם, סבורני כי בעניינו של הנאשם ראוי לבדוק את הקשר ההדוק. גם אם לא מצאתי, בהכרעת הדיון, לאמץ את טענת ב"כ הנאשם כי מדובר במעשה עבירה אחת נמשכת, עדין בסופו של יומם סבורני כי העבירות הקשורות בקשר הדוק נכון נוכחות נסיבות ביצוע והעומד מאחוריהן. יש לזכור, כי גם אם לא מדובר בעבירה אחת נמשכת, דומה כי ניתן לקבוע במובhawk כי העבירות בוצעו מכוח תכנית עבריתנית אחת, שמטרתה תפיסת חזקה בשטח וקביעת עובדות בשטח, במקביל לבירור תביעת הבעלות על המקראקיין, ותוך נטילה בכוח הזורע של החזקה במקראקיין, תוך התעלמות מהחלטות שיפוטיות שניתנו כנגדו. ודוק: " מקום שאירוע אחד כולל מספר מעשים תקרת מתחם הענישה הפוטנציאלית, תקבע לפי הנסיבות עונשי המקסימום בכל אחד מהמעשים, ודוק: הנסיבות עונשי המקסימום בכל אחד מתחם האפשרית אך אין שמעות הדבר, כי תקרה זו, תהווה בהכרח [...] את הרף העליון במתחם הענישה, שעליו להיקבע בהתאם לנטיות העניין הקונקרטיות" (ע"פ 2519/14/ענד אבו קייאן נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים]). בעניינו של הנאשם, לעניין זה יש לנקח בחשבון את החזרתיות לאחר כל פעם שבה נהרסו המבנים במקום, שעה שה הנאשם שב להציגו במבנים שנבנו מחדש, ואת פרק הזמן הכלול (שהינו ארוך יותר), שבו בפועל המשיך הנאשם ביצוע אותה תכנית עבריתנית.

.38 הנאשם במעשה פגע בערכים המוגנים הנוגעים לכבוד החוק, כבוד החלטות שיפוטיות, והערכים המוגנים הנוגעים לשמירה על מקראקיי הציבור, למען הציבור בכללות.

.39 הנאשם במעשה פגע בערכים המוגנים הנוגעים לזכות הקניין מקום שה הנאשם, שעה שלא אחז (ועדין אינו אחז) בזכויות מוכרות במקראקיין, פעל לקבעת עובדות בשטח ולהתיישב ולאחז במקראקיין עוד טרם הוכרעה תביעת הבעלות התלויה ועומדת בעניינם, ובשעה בה הזכויות המוכרות במקראקיין נתנות ביד המדינה ולא בידיו.

.40 לא ניתן לקבל התנהלות לפיה איש היישר בעניין יעשה, ולפיה בטרם הכרעה בתביעת בעלות, כל הטוען לזכות כזו או אחרת במקראקיין, יאחז במקראקיין שהזכויות המוכרות בהם נתנות למדינה,

בכוח, ומבי שיש בידו כל זכות מוכרת באוטה עת.

41. הנאשם פגע ברجل גסה בערכים המוגנים לכבוד החוק בכללותו וכבוד החלטות שיפוטיות בכלל. לא רק שהנאשם לא צית להוראה חוקית שנייתה לו במסגרת הליכי שחרור על ידי בית המשפט המחויז בבאר-שבע (ההוראה החוקית שבגין הפרטה הורשע באחת העבירות בתיק זה) אלא שהנאשם פגע בערכים מוגנים אלו שעה שזולזל באופן בויטה בשורה ארוכה של החלטות של מותבים שונים וערכאות שונות, הן של בית המשפט העליון, הן של בית המשפט המחויז בבאר-שבע, והן של בית המשפט השלום בבאר-שבע (במותבים שונים) שניתנו במסגרת שורה ארוכה של הליכים שהתנהלו שעוניים בקשהות למתן צו לסילוק יד וכו', כפי שנסקרו בהכרעת הדין כמו גם בהמשך גזר הדין.

42. בהכרעת הדין כמו גם בחלוקתם שאינם בחלוקת בכתב האישום נשוא התקיים שבគורת, פורטה בהרחבה התנהלות הנאשם. בקצתה המזלג, צוין כי הנאשם, הטוען לבועלות על המקראקען, בחר לקבוע עובדות בשטח ולהתיישב ולהתגורר במרקען תוך עשיית דין עצמי ותוך התעלמות מצוים שיפוטיים שניתנו לעניין זה, כמו גם מכך שבטרם הוכרעה תביעתו אל לו למש את הבעלות הנטענת בכוח עשיית דין עצמי ומבי להמתין להכרעה בתביעת הבעלות.

43. יש לזכור כי הנאשם עד עתה, כעולה מעדותו בבית המשפט, ואף מדבריו וטיעונו בא כוחו לעונש, סובר כי שלא הוכרעה תביעת הבעלות ביחס למרקען, הרי שהמדינה היא זו שלא אמרה למסח את זכויותיה הנוכחות (והמוסכמות) במרקען, וכי יש לאפשר לו להתגורר במקום ולהמתין. לא ניתן לקבל עדשה זו של הנאשם. משמעה של עדשה זו של הנאשם היא קבלת התנהלות של "כל דלים גבר", לפיה מקום שאדם סביר שיש לו טענה מוצדקת לזכויות אלה ו/או אחרות, יכול הוא ליטול אותן בכוח הזרוע ולא ניתן יהיה לאכוף את החוק בעניינו עד לאחר הכרעה בתביעותיו.

44. ראוי להציג ולהבהיר כי סדר הדברים הינו הפוך, ומקום שאדם טוען לזכות צזו או אחרת, לא יוכל לשנות מן המצב הקיים, בכוח הזרוע, אלא לאחר שזכויותיו יוכרו כחוק .

45. בעניינו של הנאשם, לא ניתן לקבל את הטענה כי לא הבין או לא ידע משמעות מעשיו. בעניינו של הנאשם וביחס למרקען דנן, התנהלו הליכים רבים ובתי המשפט השונים הביאו לנאים חוזרים והבהיר את האמור לעיל.

46. בהכרעת הדין נסקרו בהרחבה החלטות קודמות של בית המשפט העליון, בית המשפט המחויז בבאר שבע ובית המשפט השלום בבאר שבע, ביחס לתנהלות הנאשם, כמו גם ביחס לזכויותיו באוטה עת במרקען.

47. בקצתה המזלג, יובאו חלק מהMOVAVOT שצוטטו בהכרעת הדין מהן ניתן ללמידה על כך שבתי המשפט בשלושת הערכאות, הביאו לנאים חוזרים והבהיר כי עליו לסליק ידי ממרקען ולא לקבע עובדות בשטח טרם תוכרעו תביעת הבעלות. בנוסף, מהMOVAVOT שצוטטו בהכרעת הדין ואשר חלקן יסביר כאן, עולה כי הן בית המשפט העליון, הן בית המשפט המחויז בבאר שבע והן בית המשפט השלום בבאר שבע, עמדו על התנהלות חסרת תום לב וחוסר ניקיון כפיים מצד הנאשם ביחס למרקען דנן.

בתיק רע"א 3569/04 שענינו בבקשת רשות ערעור שהגיש הנאשם על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע שדחה ערעור על פסק דין של בית משפט השלום בבאר-שבע, בגין לכוי סילוק יד שהוצאו כנגד הנאשם, מכוח חוק מקרקעי ציבור (סילוק פולשים) תשמ"א - 1981. צוון ע"י בית המשפט העליון כי פסקי הדין דלמטה (פס"ד של בית המשפט השלום ופס"ד בערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי) קבעו כי כזוי סילוק היד הוצאה דין וכי מכוחם על הנאשם והאחרים שהגישו עימם את ההליך לסלק ידים מהמקרקעין נשוא כתבי האישום. בית המשפט העליון דחה את בקשה רשות הערעור וציין כי: "... מעבר לנדרש יצוין כי, התנהגות המבקשים בפרשא האמורה נגועה בחוסר תום לב. **הם פלושו אל המקרקעין נשוא המחלוקת ופונו מהם על ידי המשטרה, וחזרו ופלשו אליהם שלוש פעמים נוספות,** תוך הפרה בוטה של דרישות הדיון. רק עקב מעבר הזמן, לא ניתן היה בפלישה הרובעת לעשות שימוש בסמכויות הננתנות למשטרה על פי סעיף 18 לחוק המקרקעין, ולכן, המשיבים נזקקו להליכים על פי חוק סילוק פולשים, שבהם אנו עוסקים כאן. בנסיבות העניין, נוצרה חזקה שלא הופרעה כי המקרקעין הם מקרקעי ציבור. המבקשים לא הוכחו, ولو לכואורה, את זכויותיהם להחזיק בקרקע" (ההדגשה אינה במקור - י.ע.).

ברע"א 10-02-8372, בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כב' הנושא בלבד, כתואר דза) ציין בהחלטתו מיום 12.5.2010, בעניינם של הנאשם דין ואחרים, וביחס למקרקעין נשוא כתבי האישום דין, כי: "הכל מודים, גם המבקשים, כי המקרקעין **נשוא הבקשה, רשותם בבעלות המדינה, וכי לodeskים או מי מהם, אין בהם זכות קניינית כלשהי** [...]. המבקשים גם אינם חולקים כי מאז שפלשו לשטח, לפני כ 7 שנים, ה장님ו נגדם הליכים משפטיים (בכל הערכאות מבית המשפט השלום ועד לבית המשפט העליון) בהם ניתנו ונთארו כזוי פינוי המוראים להם לפנות את המקרקעין [...] המבקשים אינם חולקים כי פלושו למקרקעין, לא להם, ובהעדר כל זכות נטענת המוכרת במשפט ובחוק, וכי משך 7 שנים הם ממרים ומפרים **בשיטתיות את כזוי הערכאות השיפוטיות לכל דרגותיהם, המוראים להם לפנות את המקרקעין** [...]. בהינתן העדר טענה כלשהי מצד המבקשים לזכותஇו שהיא במקרקעין שבנון, בהינתן בעלותה הרשותה ולא מוחשת של המשיבה במקרקעין - דין בבקשת הculo הזמן היה אפוא להידחות גם לגופה" (ההדגשה אינה במקור - י.ע.).

בפסק דין של בית המשפט המחוזי בע"א 1056/03 מיום 26.2.2004, בערעורם של הנאשם ואחרים, על החלטת בית המשפט השלום, דחה בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, את טענת ב"כ המערערם (ה הנאשם והאחרים) והואוסיף כי: "עליה, אפוא, מכל הנאמר לעיל, **שהמקרקעין הנדונים, הם בבעלות המדינה, ולאחר שהוחלט כי המערערם הם פולשים, הרי שהצווים לסלוק יד הוצאה דין.**".

בת"א 07/1161, 08/5081, 08/5084, ות"א 02-02-8935 (בماוחד) בדיון בו נכח הנאשם כمبرש מס' 1 ואשר התקיים ביום 23.1.2011. בהחלטה שנינתה באותו יום ציין בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כב' השופטת נ. נצר) כי: "**לטעמי, המבקשים בענייננו, דומים לזה הטובל ושרץ בידו, שהרי כל מטרת בקשתם הייתה לננות ולשמור את המצב הקיים, והנה בעודם ממתינים לדין בבית המשפט, לא נמנעו הם מלנסות ולהציג עובדות ברורות ומוגמרות בפני בית המשפט. אני סבורה כי בית המשפט יתן יד להenthalgo מפרט חוק שכזו ... .**"

.52 בית המשפט השלום בבאר-שבע בתיק בש"א 4616/02 מיום 23.10.02, בעניינו של הנאשם דן ואחרים (כב' השופט א. וגנו בתוארו דاز), ציין בהחלטתו כי : "מדובר במבקשים אשר אין מחלוקת שהם בוגדר פולשים טריים שנכנסו לחלוקת הנ"ל [... ] ואין חולק שטענותיהם בדבר זכויות קניין שלהם בקרקע, דין להתרבר בהליכים האחרים [...] לכארה מצטיירת תמונה עגומה של מבקשים פורעי חוק شبכים ופולשים לחלוקת שמננה פונו רק זמן קצר קודם לכן, וכך שטענותם המשפטית הスペציאלית נמצאה מוצדקת, אינני רואה מקום לפסקן לזכותם הוצאות משפט".

.53 בית המשפט השלום בבאר-שבע בהחלטה בתיקי בש"א 4102/07 , 4103/07, מיום 29.10.07, ציין כי בין השאר נקבע בהחלטות קודמות של בית המשפט העליון, בית המשפט המחוזי ובית משפט השלום: "...התנהוגותם של המבקשים, בפרשה הנדונה, נגועה בחוסר תום לב. נקבע כי הם פלו למרקען נשוא המחלוקת, פונו מהם על ידי המשטרת, וחזרו ופלשו אליהם פעמים נוספות. חוסר תום ליבם של המבקשים בהליך זה, בא לידי ביטוי, גם בבקשתו שהוגשו בעיתוי הנוכחי, דהיינו, 3 שנים לאחר שניתנה ההחלטה בבית המשפט העליון, אשר דחפה את ערורים של המבקשים, וקבעה כי צווי הסילוק שהוצעו נוגדים, מכוח חוק מקרקעין ציבור (סילוק פולשים) תשמ"א - 1981 הוצאו כדין".

.54 בתיק בש"א 4660/09 בית המשפט השלום ציין בהחלטה, בעניין הנאשם דן ואחרים, מיום 6.1.2010 כי: "אין מחלוקת שהמבקשים פלו למרקען עליהם ממוקמים המוחברים נשוא הבקשה, פעם אחר פעם, תוך הפרת הדין, ומתוך הפרות חוזרות ונשנות של החלטות שיפוטיות, שבهن נקבע כי המקרקעין, הם בעליות המדינה, וכי המבקשים לא הוכחו ولو לכארה, את זכויותיהם, להחזיק בקרקע, ומכך, עליהם לפנות את המקרקעין [...] חרף קביעות אלה, שאין שניות בחלוקת, לא פינו המבקשים את המקרקעין, והמשיכו לשאות בהם באופן בלתי חוקי, ואך המשיכו להקים עליהם אזהלים, תוך שהם מבצעים פלישות נוספות למרקען".

.55 ניכר שדרך הילoco של הנאשם נועדה להתריס בשער בת רבים וכי הנאשם המשיך (וכעולה מדבריו בעדותו, בדברו לעונש ומטייעוני בא כוחו לעונש - עדין ממשיך) לפלוש למרקען תוך התעלמות מוגנת מהחלטות שיפוטיותחולות, תוך שמגלה במעשהיו כי מORA הדין והחלטות בית המשפט אינם לנגד עיניו. סבורי כי יש בכך מושם נסיבה לחומרה המלמדת כי על בית המשפט להחמיר בענישה.

.56 מן המקובץ עולה כי הטענה שהנאשם לא הזהר לوكה בכשל לוגי. לא רק שהנאשם נחקר בחשד לביצוע עבירות פלליות (בэн הורשע לבסוף) ולמרות זאת המשיך לשוב ולהתגורר במרקען במבנים שהוקמושוב ושוב לאחר הריסתם, ולא רק שגם לאחר שניתנה הוראה חוקית ע"י כב' השופטת ח. סלוטקי בבית המשפט המחוזי בבאר שבע במסגרת ערע על תנאי שחרורו, שאסורה על הנאשם להוסיף ולהחזיק במרקען והנאשם בפה מלא הודה ואיישר כי המשיך לנסות ולהחזיק במרקען ועדין מוסיף להתגורר במרקען במבנים המקומיים בכל פעם מחדש לאחר הריסתם, אלא שבשורח ארוכה של הליכים אחרים, הבahirו לנאים בתיהם המשפט, לרבות בערכאות הערעו, כי התנהלותו נגועה בחוסר ניקיון כפיים, בחוסר תום לב, וכי עליו לסלוק ידו מהמרקען כל עוד לא הוכרו כחוק זכויותיהם בהם.

.57 בהכרעת הדין ציינתי כי נוכח התנהלותו הגורפת של הנאשם, תקופה כה ארוכה, משורה עמוד 8

של החלטות שניתנו בהלכים אזרחיים ע"י בתי המשפט השונים, הרי שלא נותר למאשימה אלא לנוקוט בהליך הפלילי.

.58. גם אם יטען הטוען כי טענת ב"כ הנאשם, בטיעונו לעונש, כי יש להקל עם הנאשם בשל העובדה שלא הוזהר ע"י בית משפט, גנעה לכך שלא הוזהר ביחס לאפשרות של סנקציה פלילתית, הרי שמדובר גם לאחר הגשת כתבי האישום וקל וחומר לאחר הכרעת הדין, הנאשם, הלכה למעשה, מודה כי הוא מוסיף להפר את החוק ומוסיף להתגורר באותו מקום מקרקעין, גם שגם עתה אינו אוחז בזכויות מוכרות כדין, הרי שיש בכך כדי לגרוע מנפקותה של טענה זו.

.59. בבחינת הנسبות הקשורות בביצוע העבירות דומה כי יש ליתן משקל של ממש לעובדה שהנאשם לא חדל מביצוע העבירות משך כל התקופה הארוכה הנסקרה בכתביו האישום.

.60. משקל של ממש יש ליתן לעובדה שהנאשם, לא רק שלא חדל מלבצע את העבירות, אלא שהואוסיף לבצען גם לאחר שניתנו החלטות שיפוטיות שככלו אמירות חד משמעות אודות התנהלותו, כמפורט לעיל.

.61. הנאשם במעשה, הלכה למעשה, זלزل באופן בויטה ומוגן בהחלטות שיפוטיות חוזרות ונשנות שניתנו בעניינו.

.62. גם שניתנו החלטות שיפוטיות ברורות, וגם שהנאשם עצמו, לשיטתו, פנה לאפיקים משפטיים ביחס לסוגיית הבעלות על המקרקעין, הנאשם בחר לעשות דין לעצמו, ולמשב בכוח הזרע את אותן זכויות להן הוא טוען מוביל להמתין להכרעה השיפוטית.

.63. אודות אותו זלזל בהחלטות השיפוטיות שניתנו, ניתן ללמידה מדברי הנאשם בחקירותיו כפי שהובאו בהרבה בהכרעת הדין. הנאשם הבahir באופן חדמשמעות כי לא יכבד כל החלטה שיפוטית שאינה נושאת חן בעינו. כך למשל - ת/32 הودעת הנאשם מיום 4.3.2013, אמר: "אני מכיר **חלוקת 23** ואני מתגורר בה, ואני לא יעזוב ועד עכשיו אין החלטה בבית המשפט ואפלו אם תהיה החלטה בבית המשפט ההחלטה לא נcona, אני לא יעזוב את הקרקע..." (ההדגשה אינה במקור - י.ע.).

.64. הלכה למעשה, הנאשם אף הבahir כי החלטות שיפוטיות שלא כוללות רכיב מוחשי בדמותם כלליה בפועל, אין נתפסות בעיניו כمبرירות לו את הפסול שבמקרים. כאמור בהכרעת הדין, הנאשם לא יחס משקל רב או משמעות להחלטות השיפוטיות שניתנו במסגרת ההליכים לסייע ידו מהמקרקעין והבהיר בהמשך לדבריו שצוטטו לעיל מת/32 כי: "ואם החלוקת שאני מתגורר בה הייתה אדמות מדינה אני הייתי מזמן בבית הסוהר...". כך למשל, ב/ת/28 הודעת הנאשם מיום 7.6.2012 אמרה: "השטח שלנו הוא שטח פרטני ולא שטח מדינה ואני הבעלות מתנהל בבית משפט ועד עכשיו אין הפרעה, ואם אני הייתי מתגורר על שטח של המדינה היו לוקחים אותו למשפט...". דא ע�א, אין מחלוקת שההוראה החוקית שניתנה על ידי כב' השופטת ח. סלוטקי שאסורה על הנאשם להחזיק במקרקעין, ניתנה במסגרת תנאי שחרור לאחר שנעוצר בשנת 2013, ועודין, חרף דבריו משנת 2012 בהודעה הנ"ל, הנאשם לא חדל מביצוע העבירות, גם לאחר שנעוצר, הוגש נגדו כתב אישום ושוחרר

בתנאים מגבלים. כאמור, ככלomed הן מעדותו בבית המשפט, הן מדובר לעונש והן מטייעוני בא כוחו לעונש, מוסף הנאשם להתגורר במקום עד היום על אף העובדה שמידי חדש בחודשו מבוצעות הריסות למבנים הארעים במקום ואלו נבנים בכל פעם מחדש.

.65. דומה כי מעשי הנאשם מלמדים על פריעת חוק של ממש. הנאשם במשעו, הלכה למעשה, מגדים תפיסה לפיה לית דין ולית דין ואיש הישר בעינו יעשה.

.66. בבחינת הנסיבות הקשורות ביצוע העבירות, יש לנקח בחשבון, כאמור בסעיף 40 ט' (א)(4) את הנזק שנגרם. בהכרעת הדין עמדתי בין השאר על דבריו העד שלמה ציר, שהיה במועדים הרלוונטיים הממוני על הפיקוח במחוז הדרומ במנהל מקרקעי ישראל (כיות רשות מקרקעי ישראל), אודות המטרד הגדול שייצורו הנאשם והאחרים לרשות מקרקעי ישראל: "... **ולאחר הפינוי הם חזרו ופלשו عشرות פעמים**. עד **ליום פרישתי מהמנהל הם פלשו מעל 40 פעם לשטח זהה**, ולאחר מכן, הם המשיכו **לפלוש [...] ומאותו הליך משפט ראשון, היו עשרות הליכים משפטיים בשלום, במחוז,** ובעליון, וחוזר חלילה, שכולם לגבי אותו תא שטח...". (עמ' 15 שורות 23 עד 33 ועמ' 16 שורות 8 עד 14).

.67. ע"ת/2 מר עודד נחמי, מנהל מרחב דרום של הסירת היוקהספר בעדותו כי: "בשנת 2010, בוצע הפינוי הגדול, מכוח צווי הוצאה לפועל, ולאחר מכן, התחלו הפלישות החזרות ונשנות שבחלקן אנו דנים היום" (עמ' 39 ש' 8,9). העד סיפר על הימשכות העבירות ופעולות האכיפה מאז ועד למועד עדותו, ועל היקף המשאים שנאלצת רשות המקרקעין להשקייע על מנת למש את זכויותיה המוכרות במקרקעין בשל מעשי הנאשם והאחרים.

.68. במסגרת הראיות לעונש, הוגש, בין השאר, ת/52, פסק הדין בת"א 45792-07-11 של בית משפט השלום בבאר שבע, שעניינו בתביעה אזרחית שהגישה המדינה כנגד הנאשם ואחרים בשל הוצאות שנגרמו לה בשמונה פינויים שונים של המבנים במקרקעין, הראשון שבhem ביום 10.07.2010 (כונה על ידי העדים והצדדים במהלך ההליך דן "הפינוי הראשון") ולאחר מכן שבעה פינויים נוספים ביום 23.12.10, 22.11.10, 13.10.10, 13.09.10, 17.08.10, 10.08.10, 04.08.10 בהרבה כב' השופט ע. רזין על עלות הפינויים. גם שאין מדובר באותו אירועי נשוא כתבי האישום דן, ניתן ללמידה פסק הדין כי כל פעולות פינוי שכזו (למעט הפינוי הראשון שהצריך היקף כוחות נרחב בהרבה), מצריכה משאים רבים בדמות עשרות שוטרים לצורך אבטחת הפינוי, כלי רכב מוגבלים, כלי צמ"ה, עובדי הסירת היוקה ועוד.

.69. בבחינת הנסיבות הקשורות ביצוע העבירות, נוכח החזרות על המעשים, נוכח הנסיבות מהחלטות שיפוטיות שניתנו בהקשר לאחיזת הנאשם דן במקרקעין דן, וכן דברי הנאשם עצמו בהודעותיו ובעדותו בבית המשפט, הרי שברוי כי הדבר בעבורות שנערכו מתוך תכנון, מודעות מלאה, בכוונת מכוון, והכל על מנת לנסות להבטיח אחיזה בפועל במקרקעין בהן הנאשם טוען לזכויות שעדי עתה לא הוכרו בדיון.

.70. מקום בו הנאשם ה汰ם בנסיבות מהחלטות שיפוטיות שניתנו כמו גם פעולות האכיפה

אחרות (לרבות עיכבו לחקירות באזהרה ואף מעצרו עבר לאירועים נשוא ה "תיק הקטן" ושחררו בתנאים מגבלים), הרי שבודאי שלא ניתן לומר כי הנאשם לא יכול היה להבין את אשר הוא עשה, ממשמעו מעשיו או הפסול שבמעשיו.

.71 בעניין זה דברי כב' נשיא ביהם"ש המחויז בבאר שבע (כתארו דאז) . אלון ברע"א 10-02-8372. אודות הנאשם ואחרים כי אלו: "...**פלשו למקרקעין, לא להם, ובהעדר כל זכות נטענת המוכרת במשפט ובחוק, וכי משך 7 שנים הם ממרים ומפרים בשיטתיות את צויה הערכאות השיפוטיות לכל דרגותיהם, המורים להם לפנות את המקרקעין...**". הדברים מדברים بعد עצם, ומקבלים משנה תוקף מקום שבו העבירות נבערו שוב ושוב, זמן רב לאחר שביהם"ש המחויז אמר זאת, ומכל שדברים נוקבים אלו, הותרו כל רשות על הנאשם.

.72 ביחס לחלקו היחסי של הנאשם, דומה כי הנאשם עצמו אישר, בין השאר במסמכים שהוגשו לתיק המוצגים את מעמדו ביחס לאחרים. דומה כי ניתן ללמוד על מידת ההשפעה של הנאשם על האחרים.

.73 ביחס למדיניות הענישה הנהוגת, קשה למצוא פסיקה העוסקת בענישה שהוטלה במקרים דומים קודמים. ההחלטה בעבירות של הסגת גבול עוסקת לרוב באירועים נקודתיים של כניסה לחצרם לשם ביצוע עבירה רכוש (או לעיתים שזרה בעבירה אלימות) ובודאי שאינה רלוונטיות בעבירות דנן בהן אין מדובר בכניסה נקודתית, לשם ביצוע עבירה רכוש נקודתית, אלא בטוען לזכות במקרקעין המתעקש להתגורר בפועל במקרקעין (ה גם שהוכח כי בבעלותו נכס בעיר רהט), אך ורק על מנת לקבוע עובדות בשטח, בתמיכה לתביעת הבעלות, ובטרם הוכרעה תביעת הבעלות, ולאחר שהובחר לו שוב ושוב על ידי ערכאות שיפוטיות שונות, כי בשלב זה אינו אוחז בזכויות מוכרות ודינו כפולש.

.74 דומה כי קיימת גם אבחנה של ממש בין עניינו של הנאשם לעניינים של מסיגי גבול "רגלים", מקום בו גם בהגשת כתבי האישום או הנקייטה בהליכים לא היה בכדי לגדוע את ביצוע העבירות.

.75 גם ביחס לעבירה של הפרת הוראה חוקית, קיימת אבחנה בין עניינו של הנאשם לבין עניינים של אחרים בהם דנה ההחלטה. במרבית המקרים מדובר בהפרה נקודתית או הפרה נמשכת לפרקי זמן קצר, ואילו במקרה דנן מדובר בהפרה מתמשכת משך תקופה ארוכה יותר.

.76 בהינתן כל האמור לעיל, סבורני כי על מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם ביחס למכלול המעשים המפורטים בשני כתבי האישום שבכותרת ובהכרעת הדיון, לנوع בין 10 חודשים מאסר בפועל לבין 30 חודשים מאסר בפועל.

### הענישה בתוך גדרי המתחם

.77 לנאשם אין כל הרשות קודמות.

.78 בבחינת שיקולי החומרה בתוך המתחם, שיקול של ממש נובע מהעובדת שלא רק

שהנואם לא הביע כל חרטה על מעשיו, אלא שעד עתה הנואם מודה בפה מלא (בדבריו לעונש כמו גם בדברי בא כוחו ואף בעדותו במשפט עצמו) כי לא חדל מביצוע העבירות וכי הוא מוסיף לבצע באופן רציף עד היום.

.79. מקום בו לא היה בהגשת כתבי האישום ובניהול ההליך, קל וחומר בהכרעת הדין שניתנה, כדי לגרום לנואם לחודל ממעשיו, ולהמתין להכרעה בתביעת הבעלות טרם יקבע עובדות בשטח, הרי שיש בכך שיקול של ממש לchromara.

.80. מקום בו הנואם לא רק שלא מביע חרטה, אלא שעד עתה אינו רואה כל פסול במעשיו, הרי שיש בכך כדי להוות שיקול לchromara בעניינו.

.81. בעניינו של הנואם, יש לקחת בחשבון גם את שיקולי הרתעת היחיד. מקום שהנואם אינו רואה פסול במעשיו ואין מביע כל חרטה, קל וחומר מקום שהנואם מוסיף עד עתה לבצע את העבירות, הרי שבמסגרת שיקולי הענישה, על בית המשפט לקחת בחשבון את הצורך להרתע את הנואם עצמו משלבו לסרו ולהוסיף לבצע את אותן עבירות /או עבירות דומות. הדברים יפים מכך וחומר מקום שהנואם עצמו בהודעתו במשפטה הבהיר כי "...ואני לא יעזוב עוד עכšíו אין החלטה בבית המשפט **ואפִילוּ אַם תהייה החלטה בבית המשפט החלטה לא נcona, אני לא יעזוב את הקרכע...**" (ההדגשה אינה במקור - !).

.82. בבחינת הנסיבות שאין קשרות בביצוע העבירות, יש לקחת בחשבון בוגדר השיקולים להchromara את העובדה שהנואם לא עשה כל מאמץ לתקן תוצאות העבירות או לפצות בגין הנזקים שנגרמו. העובדה שהתנהל הליך אזרחי ושנית פסק דין בעניין, ובפרט שהנואם אינו טוען כי קיים את פסק הדין ושילם את הסכום שנפסק, מלבדים על כן.

.83. בבחינת הנסיבות שאין קשרות בביצוע העבירות, על בית המשפט לבחון גם את שאלת חזרת הנואם למوطב או מאמציו לחזור למוטב. אין ולא יכולה להיות מחלוקת כי הנואם אינו מנהל אורח חיים עברייני הכלול ביצוע עבירות אחרות, ואולם בכל הקשור לעבירות מן הסוג בהן הורשע, ולנסיבות ביצוען, הרי שלא רק שהנואם לא עשה כל מאמץ להימנע מביצוע עבירות שכאה, אלא שדומה כי הנואם אף אינו רואה כל פסול מלהודות בפה מלא כי הוא מוסיף לבצע גם כוון.

.84. העובדה שהנואם בחר לנוהל את תיקו, מطبع הדברים אינה יכולה להיזקף לחובתו ולא תיזקף לחובתו. זכות הנואם לכפר באשמה ולנהל את המשפט ואולם מנגד, הנואם אינו יכול להיות זכאי להקלות הנינתנות לנאים המודים במינוס להם, מקום בו ההקלות הנינתנות לנאים אלה מגלומת לא רק את החיסכון בזמן שיפוטי כפועל יוצא מההודאה, אלא גם את נטילת האחריות המגולמת בהודאה והמשמעות של אותה נטילת אחריות.

.85. בוגדר שיקולי הקולא בתוך המתחם, שיקול של ממש נעוז בעובדה שלנואם אין עבר פליוי.

- .86. שיקול של ממש לקולא נובע מגילו המתקדם של הנאשם. מקום בו מדובר בנאשם כבן 70, הרי שמתבונם הדברים יש לנקוט בחשבון את השלכות הענישה בשים לב לגילו.
- .87. הגם שלא הובאו כל ראיות לכך, נתתי משקל גם למצבו הבריאותי של הנאשם כנטען על ידו בדבריו לעונש וכנטען על ידי בא כוחו בטיעונו לעונש.
- .88. בוגדר שיקולי הקולא בטור המתחכם נתתי משקל לטענתה ב"כ הנאשם והנאשם עצמו בדבריו לעונש, כי הנאשם סייע למשתרת ישראל וירושיות אכיפת החוק כבודר ומשcin שלום.
- .89. לקחתי בחשבון במסגרת השיקולים בטור המתחכם את הנסיבות האישיות הנוספות של הנאשם שפורטו בדבריו ובדבריו בא כוחו, לרבות דבריו כי שכל את בתו ואחיו בעקבות מחלת הסרטן.
- .90. במסגרת שיקולי הקולא יש לנקוט בחשבון גם את שיקולי חלוף הזמן בשים לב לכך שההעבירות הראשונות נערכו בעבר בשנת 2011 וככתב האישום הוגש רק בשנת 2013. בעניינו של הנאשם משקלו של שיקול זה מועם, מקום בו בכלל, חלוף הזמן מלמד על פרק זמן שבו יכול וחלו שינויים של ממש בהתנהלות הנאשם. בעניינו של הנאשם דנן, מקום בו הנאשם הוסיף לבצע את אותן עבירות בכל אותה תקופה ועד להגשת שני כתבי האישום (וכcourse מכתב האישום נשוא ת"פ 39936-11-13, גם לאחר הגשת כתב האישום הראשון שבכותרת בת"פ 56062-06-13) ומקום בו כcourse מדברי הנאשם עצמו, עד היום הנאשם לא חדל מביצועו ומוסיף לבצע את אותן עבירות, הרי שיש בכך בכך להוכיח את משקלו של השיקול לקולא הנובע מחלוף הזמן, הגם שמצאתו מקום ליתן לו משקל מסוים.
- .91. על פני הדברים, בהינתן שיקולי הקולא מחד, ובහינתן מנגד שיקולי החומרא שצווינו לעיל, הדין היה לזכור את דינו של הנאשם ברף הבינוני של המתחכם.

#### **הטענה לפיה עניינו של הנאשם תקידי והשלכות טענה זו על הענישה**

- .92. נוכחות הוראות תיקון 113 לחוק העונשין, עולה השאלה מה מעמדה של טענה זו, ואיך עליה לבוא לידי ביטוי בוגדר שיקולי הענישה.
- .93. ב"כ הנאשם הציע בטיעונו לעונש, כי בהעדר ענישה קודמת במקרים דומים, יש לנתקוט בענישה מדורגת.
- .94. על פני הדברים טענה זו אינה נוגעת לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ועל כן, אינה אמורה להשילך על קביעת המתחכם. אכן, בקביעת המתחכם על בית המשפט לבחון את מדיניות הענישה הנוהגת, ואולם סבורני כי לא לכך הכוונה במצב בו, הלכה למעשה, אין מחלוקת בין הצדדים, כי לא קיימת מדיניות ענישה נוהגת או קודמת במקרה דומה באופיו ובנסיבותיו.

- .95. קביעת המתחכם מהוות אמירה ערכית ביחס לחומרת העבירות, מידת הפגיעה בערכיהם המוגנים, וההליםמה הנדרשת מכוח עקרון ההלימה שהתוואה המחוקק. על פני הדברים, בקביעת המתחכם לא

ניתן לישם את העתירה ל"ענישה מדורגת".

96. מקום בו לא קיימת מדיניות ענישה נוגנת או קודמת, הרי שהמתחם נקבע בהתאם לשיקולים האחרים שהתוועה המחוקק בעניין זה, כפי שנעשה לעיל. גם כן, מקום בו על בית המשפט לשקול את אותה משמעות מיוחדת של ענישה בעניין תקדים, על הנאשם עצמו, בכל הקשור לכך שב嗾 ענישה קודמת יכול ולא ידע למה לצפות, יוכל וראוי ליתן משקל מסוים גם אם מוגבל לעתירת הסניגור לעניין זה, הרי שלכואה, על השיקולים בעניין זה לבוא לידי ביטוי בקביעת העונש בתוך המתחם.

97. בעניינו של הנאשם, נכון האיזון שבין שיקולי הקולא והחומרא בתחום המתחם, לרבות הצורך בהכללת שיקולי הרתעת היחיד, בעניינו של הנאשם, היה מקום לגוזר את דיןו ברף הבינו של המתחם. נכון האמור לעיל בדבר היות עניינו של הנאשם תקדים, יכול ויש באמור בכך להטוט את הCEF לטובות ענישה ברף התחרותן של המתחם ובכך להביא לידי ביטוי את משמעות העובדה שיכל ובהיעדר ענישה קודמת במקרים דומים, נעלמה מה הנאשם היכולת המלאה לצפות את מחיר מעשיו.

98. ביחס לאפשרות לחרוג לקולא מהתחם, סעיף 40 ד' לחוק העונשין התשל"ז 1977, מאפשר לבית המשפט לחרוג מהתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום אם שוכנע שה הנאשם השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם. מקום בו הנאשם אינו רואה כל פסול במעשהיו ומודה בפה מלא כי הוא מוסיף וחוזר עליהם עד עתה, הרי שעל פני הדברים בהיעדר חרטה /או הפנת הפסול שבמיעדים (קל וחומר שה הנאשם צהיר כי אינו מתעד לחודל מביצועם) לא ניתן לחרוג בעניינו של הנאשם מהתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום.

99. סבורני כי בעניינו של הנאשם נכון היקף המעשים והיקף המשאים שנדרשו הרשות להשكيיע שוב ושוב בשל מעשי, אכן יש טעם של ממש בעתירת ב"כ המאשימה להשתתת קנס. גם כן, מצוות המחוקק וההלכה הפסוקה היא כי בקביעת גובה הקנס יתחשב בית המשפט ביכולתו הכלכליות של הנאשם. בעניינו של הנאשם לא הובאו ראיות במסגרת פרישת העונש ביחס ליכולתו הכלכליות למעט דברי הנאשם עצמו והגם כך נתתי משקל לדברי הנאשם לעניין זה.

100. ביחס לקביעת גובה הקנס,濂קיתי גם בחשבון את משך המאסר בפועל בעתיד הנאשם לרצות, נכון תקופת המאסר שבදעת לייחס.

101. בנוסף להקל על הנאשם בנשיאה בנטול הקנס, מצאתי לחלק את תשלום הקנס לשיעורים רבים.

102. לאור האמור לעיל, אני דין את הנאשם לעונשים הבאים:

א. 10 חודשים מאסר בפועל בגין בניינוי מיי מעצמו בתייקים שבគורת, בהתאם לרשומי שב"ס.

ב. 5 חודשים מאסר, וזאת על תנאי, שלא יעבור משך שלוש שנים מהיום כל עבירה של הסגת גבול ו/או כניסה

למרקען ציבור שלא כדין /או הפרת הוראה חוקית /או כל עבירה של שימוש במרקען הטעון היתר לא יותר /או בינה ללא היתר בניגוד להוראות סעיפים 145 ו - 205 לחוק התכנון והבניה התשכ"ה - 1965.

ג. קנס בסך 36,000TL או 120 ימי מאסר תמורה. הקנס ישולם ב- 36 תשלום חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.2.2018 ובכל (1) בחודש לאחריו. לא עומד הנאשם באחד מן השיעורים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מיד, ומובהרות לנאשם הוראות החוק ביחס לאפשרות החיוב בתוספת הפיגורים כמו גם אפשרות הפעלת המאסר חלף הקנס.

mobaher לנאשם כי עליו לסור לזכירות בית המשפט לשם קבלת שובי הקנס, וכי לא יתקבלו כל טענות לפיהן הקנס לא שולם במועדו בשל אי-קבלת שוברים.

**אני מורה לזכירות למסור בידי הנאשם את שובי הקנס, ככל שהנאשם יתייצב בזכירות, מובהר כי אין לשולח את השוברים בדואר.**

**ככל שהנאשם "IASR היום, המזכירות תעביר את שובי הקנס לנאשם באמצעות שב"ס.**

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי בבאר שבע.

ניתנה והודעה היום ו' בטבת תשע"ח, 24/12/2017 במעמד הנוכחים.

**יואב עטר, שופט**

[פרוטוקול הושמטה]

### **החלטה**

המסגרת הנורמטיבית שנקבעה בסעיף 43 לחוק העונשין, קובעת כי : "**מי שנדון למאסר, תחשב תקופת מאסרו מיום גזר הדין, אם לא הוראה בית המשפט הוראה אחרת...**" (ההדגשה אינה במקור - י.ע).

סעיף 44 לחוק העונשין קובע: "**הטיל בית המשפט עונש מאסר, רשאי הוא למצוות שהעונש יתחיל מן התאריך שקבע**".

סעיף 87 (ג) לחוק העונשין, קובע: "בית המשפט הדוחה ביצועו של עונש לפי סעיף זה, רשאי להtentot את הדחיה במתן ערובה ובתנאים אחרים שימצא לנכון. על ערובה הניתנת לפי הוראה זו, יחולו, בשינויים המחויבים, הוראות סעיפים 38 עד 40 ו - 44, לחוק סדר הדין הפלילי...".

כלל, שעה שבית המשפט דין בבקשת לעיכוב ביצוע עונש מאסר בפועל, שיקול מרכזי נועד בבחינת החשש לאי התיאבות לריצוי המאסר, יחד עם זאת, במקרים המתאים, על בית המשפט לשקל שיקולים נוספים המכילים מניעת ביצוע עבירות זהות עד לתחילת ריצוי המאסר /או קטיעת ביצוע עבירות באמצעות המאסר.

בשים לב למשך המאסר בפועל, וההלכות הנוגנות, דומה כי על פני הדברים, בכל הקשור להבטחת התיאבות הנאשם לריצוי המאסר, ראוי להיעתר לבקשת לעכב את הביצוע.

יחד עם זאת, נפסק לא אחת, כי השיקולים הנוגעים להבטחת התיאבותו של הנאשם במסגרת הלכי מעצר שעה שהוא נהנה מחזקת החפות, שונים מהשיקולים הנוגעים להבטחת הרהטייבות של עבריין מורשע לריצוי מאסר בפועל לו הואណן.

בעניינו של הנאשם דין, הסכמה המאשרה לעיכוב הביצוע אך בבקשת להtentot זאת בקביעת תנאים נוספים, מעבר להבטחת התיאבות, שעוניים מניעת ביצוע עבירות זהות לאלו בגין נתן היום הנאשם את הדיון וזאת על דרך הרחקתו מהמרקע נושא כתבי האישום.

ה הנאשם דין לתקופה של 10 חודשים מאסר בפועל, ועל כן הפיתוי שלא להתייצב לריצוי מאסרו, אינו מבוטל. מנגד, יש לקחת בחשבון את התיאבותו לכל הדיונים עד עתה ואת פרק הזמן שהלך מאז ביצוע העבירות, כמו גם העובה שה הנאשם היה משוחרר כמעט ללא תנאים מגבלים ובערבויות שאין גבוזות.

בכל הקשור להבטחת התיאבות, מילא אין מחלוקת בין הצדדים, כי יש מקום לאפשר את עיכוב הביצוע, סבורני כי בעניינו של הנאשם, יש לקבוע תנאים נוספים להבטחת התיאבות, אך אין מקום להכיד בתנאים אלו.

בכל הקשור לבקשת להורות על הרחקת הנאשם מהמרקע נושא כתבי הביצוע, סבורני כי דינה להתקבל.

כאמור, החוק קבע כי המוסגרת הנורמטיבית היא כי המאסר יחול ביום גזר הדיון, ולבית המשפט שיקול דעת המאפשר לו לדחות את תחילת ביצועו. הרצינל לעניין זה ברור. יש לזכור כי בין השאר, תכילת המאסר היא גם למניע ביצוע עבירות נוספות.

طبع הדברים, זכותו של הנאשם לחלק על הכרעת הדיון ולערער עליה, ככל שהוא סבור שפעולותיו ביחס אל המרקע אין מהוות עבירה, ואולם, לא מצאתי להידרש לטענות ב"כ הנאשם לעניין תנאי השחרור שנקבעו במסגרת

הליי המערץ. אין דין נאשם הננה מחזקת החפות דין נאשם שהורשע.

סבירוני כי בשלב זה, ובפרט מקום שבמסגרת שמיית הריאות הוכח כי הנאשם מחזיק בנכס בעיר רהט ועל כן אין כאן טענה של היעדר פתרון מגורים, הרחקה (ולו زمنית עד למתן פסק דין בערעוור, ככל שטעןוטיו אכן יתקבלו) הינה מידית ואינה בלתי הפיכה.

מיותר לציין כי מההרחקה איננה בלתי הפיכה (קל וחומר, משאן טענה של היעדר פתרון מגורים חלופי) הרי שאין בהרחקה בכך לייתר את הליני הערעוור כפי שטען ב"כ הנאשם.

**לאור האמור, בכפוף לכך שהנאשם עומד בתנאים שייקבעו להלן, יעוכב תחילת ריצוי עונש המאסר בפועל, והנאשם יתיצב לריצוי המאסר בפועל ביום 8.2.2018 עד השעה 00:00 בכלא "דקל" שבמתחם כלא באר-שבע כשהוא מצויד בתעודת זהות ובהעתק גזר דין זה .**

תשומת לב הנאשם ובא כוחו לנוהל מאין מוקדם של שב"ס.

כל שהנאשם או בא כוחו יתאמנו מקום התיצבות אחר, יתיצב הנאשם במועד הנ"ל במקום שיتواءם עם שב"ס.

מובהר כי המועדים הנ"ל כפופים להיעדר החלטה אחרת על ידי ערכאת הערעוור, ככל שיווגש ערעור.

תנאי לעיקוב הביצוע הוא עמידה בתנאים הבאים:

א. הבטוחות הכספיות שניתנו במסגרת הליני המערץ, ישארו בעין להבטחת ההתייצבויות לריצוי המאסר.

ב. שתי ערבותותצד ג' בסך 20,000TL כל אחת תוך שלפחות אחת מהערבות, תגובה בהצגת יכולת השתכרות מוחחת על ידי אחד מהערבים.

ג. תנאי לעיקוב הביצוע הוא שככל אחד מבין הערבים יחתום על הערה על גבי כתוב הערובה, לפיה ידוע לו מועד ההתייצבויות לריצוי המאסר, ידוע לו כי ככל שהנאשם לא יתיצב, יכול ותחולט ערבותו וכן כי הערב מתחייב שככל שיווגש ערעור, יעקוב הערב אחר מועדים נדחים, ככל שייקבעו. בנוסף, יחתום הערב על הערה לפיה ידוע לו כי ככל שהנאשם יפר תנאי עיקוב הביצוע יוכל ותחולט העrobotות.

ד. צו עיקוב יציאה מן הארץ.

תנאי לעיכוב הביצוע הוא כי הנאשם לא יכנס /או ימצא במרחב הנופל מקילומטר אחד מהמרכז עי נושא כתבי האישום ((גוש 2, 400512, 400528, 583900/179000); יחד עם זאת, ככל שקטע מכביש 40 ו/או כביש 310, נמצא בთוך טווח זה, רשיוי יהה הנאשם לנوع בכבישים אלו אך לא להימצא בהם שלא לצורך תנועה.

לא יעמוד הנאשם בתנאים שנקבעו /או יפר את תנאי סעיף ה', יכול בריצוי מסרו.

משמר בתי המשפט מתבקש לאפשר לנائب לבצע מספר שיחות טלפון טרם העברתו ליחידת נחשות.

ambil לගרום מסמכות שב"ס ביחס לקביעת מקום החזקת עציר/אסיר, יחידת נחשות מתבקשת להוותיר את הנאשם עד השעה המאוחרת ביותר האפשרית היום במתќן שב"ס שבהיכל בית המשפט על מנת לאפשר לנائب לעמוד בתנאים שנקבעו.

**ניתנה והודעה היום ו' בטבת תשע"ח, 24/12/2017 במעמד הנוכחים.**

**יואב עטר, שופט**

[פרוטוקול הושמטה]

**החלטה**

משמעות בהרחקה ממרכז עיון ולא בקביעת תנאים מגבילים חירות אחרים, קל וחומר, מקום שלמן הנאשם נכס בעיר רהט, ממלילא לא עולה בעיתיות של היעדר פתרון מגורים, לא מצאתו לשנות מהחלהטי הקודמת לעניין זה.

**ניתנה והודעה היום ו' בטבת תשע"ח, 24/12/2017 במעמד הנוכחים.**

**יואב עטר, שופט**